

ת"פ 29528/02/18 - מדינת ישראל נגד ר' מ'

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 29528-02-18 מדינת ישראל נ' מ'

ת"פ 17136-11-18 מדינת ישראל נ' מ'

ת"פ 20399-08-18 מדינת ישראל נ' מ'

ת"פ 68966-07-18 מדינת ישראל נ' מ'

בפני כבוד השופט אייל כהן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ר' מ'

הנאשם

ב"כ המאשימה עוה"ד דואק, שלמה ונעים

ב"כ הנאשם עו"ד אבי אוחנה

גזר דין

1. קורות ההליך עד להסדר הטיעון

בין החודשים פברואר לנובמבר 2018 הוגשו נגד הנאשם חמישה כתבי אישום מושא הליך זה. ענינם, ככלל בעבירות אלמ"ב או בכאלה שבוצעו בזיקה להן. דיונים באשר לראשונים שבהם, החלו עוד באפריל 2018, בפני שופט-מוקד. החל מינואר 2019, התקיימו דיונים באשר לכלל התיקים. באוקטובר 2019 אוחדו התיקים והועברו לבירור לפני. ביום 4.2.20 החלה שמיעת הראיות עם עדותה הראשית של רעיית הנאשם (**להלן: "המתלוננת"**). אגב עדותה, הגיעו הצדדים לידי הסדר טיעון. בהתאם להסדר, הודה הנאשם בחלק מן המיוחס לו ונשלח לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר בעניינו, בלא הסכמה עונשית. הובהר כי בדעת הנאשם לעתור לאי הרשעה תוך שהמאשימה מתנגדת לכך. בהתאם להסדר, המאשימה חזרה בה מן האישום בת"פ 3952-03-18. הנאשם הורשע על פי הודאתו בארבעת התיקים הנותרים, כדלקמן:

(א) בת"פ 29528-02-18 הורשע בעבירה **היזק במזיד**, לפי סעי' 452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (**להלן: "החוק"**). בכתב האישום צוין כי במועד הרלבנטי היו הנאשם והמתלוננת מצויים בהליך גירושין והתגוררו בביתם שביד רמב"ם. בבעלות ביתם של השניים היה רכב שפרטיו צוינו. ביום 22.10.17 בשעה 8:24 לערך, בעקבות וויכוח עם המתלוננת,

פגע הנאשם במזיד ברכב, בכך שנטל מברג וניקב באמצעותו את גלגלו הקדמי שמאלי.

(ב) בת"פ 68966-07-18 הורשע הנאשם בכתב אישום מתוקן (במ/1) בשני אישומים שעניינם **תקיפה סתם- בן זוג והפרת הוראה חוקית**, לפי סע' 382(ב) ו- 287(א) לחוק, בהתאמה.

באישום הראשון צוין כי ביום 6.2.18 בשעה 5:30 לערך תקף הנאשם את המתלוננת בכך שנשכב במיטתה, דחפה לקצה המיטה ואחז בה בחוזקה. כשביתו הקטינה, ילידת 2002, ביקשה לסייע לאימה, קילל אותה בשמות גנאי ותלש פתקי ברכה שכתבה מן הדלת, הכל לעיני בנותיו התאומות, בנות 9 באותה עת. באישום השני צוין כי ביום 12.2.18 בשעה 2:30 לערך, הפר הנאשם הוראה חוקית, מושא החלטת שחרור בתנאים שניתנה בעניינו ומכוחה הורחק מן הבית, בכך שהגיע לביתם ונכנס פנימה. הנאשם עזב את המקום לאחר שקיבל הודעת טכסט מן המתלוננת.

(ג) בת"פ 20399-08-18 הורשע הנאשם בכתב אישום מתוקן (במ/2), **בתקיפה סתם- בן זוג**, לפי סע' 382(ב) לחוק. בכתב האישום צוין כי ביום 7.7.18, בשעה 22:00 לערך, החל וויכוח בין השניים במהלכו גידף הנאשם את המתלוננת על רקע חשדו כי היא בוגדת בו. כשהגיעה ביתם הקטינה לחדר בעודה בוכה וביקשה להפסיק את המריבה, דחף הנאשם את המתלוננת, לא בחזקה. הקטינה עמדה חוצץ בין השניים ודחפה את הנאשם מחוץ לחדר.

(ד) בת"פ 17136-11-18 הורשע הנאשם בכתב אישום מתוקן (במ/3), **בהעלבת עובד ציבור ובאינומים**, לפי סע' 288 ו- 192 לחוק, בהתאמה. באישום הראשון צוין כי ביום 7.12.17 בשעת בוקר, בביתם, גידף הנאשם במילים קשות שצוינו שם, את ביתו הבגירה. כשביקשה המתלוננת להניאו מכך, קילל אותה הנאשם. המתלוננת הסתגרה במטבח. בהמשך הגיעו שוטר ושוטרת לבית הנאשם, או אז העליב הנאשם את השוטר באמרו לו, בין היתר: "שוטר אפס, מושחת, מוצץ זין, אלים מרביץ לאשתו, אמא שלך זונה, זיינו את אמא שלך ערבים, הלוואי שהילדים שלך ימותו, מחר אתה לא עובד יותר במשטרה, אני אדבר עם מח"ש ותעבוד אצלי שוטף כלים".

באישום השני צוין כי בהמשך לאמור לעיל הורחק הנאשם מן הבית ומן המתלוננת, ע"י קצין משטרה, למשך 14 יום. ביום 12.12.17 בשעה 6:30 לערך הגיע הנאשם לבית על אף ההוראה החוקית הנ"ל שלא לעשות כן. בתגובה התקשרה המתלוננת למשטרה. בהגיע שני שוטרים למקום השמיע באזנם אמירות קשות ובין היתר איים עליהם באמרו: "...אל תדאג אני הולך לזיין את כל השוטרים אני עובד עם הג'רושים ועם אלפרון ועם כולם".

2. תסקירי שירות המבחן

לאחר דחיות שונות לבקשת שירות המבחן והסניגור, התקבל ביום 13.9.20 **תסקיר ראשון** בעניין הנאשם. בתסקיר צוין בין היתר כי הנאשם פרוד ואב לארבע בנות, אשר עבד משך השנים כתקליטן וכן בתחום ההגברה והתאורה ואף כשדרן רדיו. הנאשם רכש אולמות אירועים אך חווה משבר נפשי על רקע קשיים כלכליים. המתלוננת טענה כי היא סבלה אלימות מתמשכת מן הנאשם אף כשהייתה בהריון וכי הנאשם רשם עסקים על שמה בלא מעורבותה, באופן שסיבך אותה כלכלית. עוד עלה כי היא מתמודדת עם קשיים בריאותיים משמעותיים, שצוינו. שירות המבחן הסיק כי מערכת היחסים בין השניים מורכבת ובעייתית, אשר אופיינה משך השנים באלימות פיזית, מילולית ומינית של הנאשם כלפיה. עוד התרשם, כי הנאשם בעל דפוסי אלימות ועמדות מושרשות הנותנות לגיטימציה להתנהגות אלימה וכוחנית כלפי אשתו כאמצעי להשגת צרכיו, ללא מודעות עצמית וללא מוטיבציה לשינוי, גם אם הדבר נעשה לעיני בנותיו. בהתאם, קיים סיכון גבוה להישנות עבירות אלימות. הנאשם הצהיר כי הוא מוכן להשתלב בטיפול אך אין הוא מזהה בעייתיות

בהתנהגותו. לאור האמור מצאה קצינת המבחן כי אין יעילות במעורבות השירות והמליצה על ענישה מוחשית ומרתיעה אשר אפשר ותפחית סיכון. שירות המבחן לא בא בהמלצה לבטל את הרשעת הנאשם, לאור העדר אינדיקציה לפגיעה בו במישור התעסוקתי.

בישיבת יום 15.9.20 הבהירה המאשימה כי עמדתה למאסר אשר אפשר וירוצה בעבודות שירות. ב"כ הנאשם עתר למתן הזדמנות נוספת למיצוי הליך שיקומי, על אף מסקנות התסקיר. הנאשם אף הוא פנה בבקשה זו. לא בלי היסוס ועל מנת לסייע ככל הניתן בריפוי התא המשפחתי, נעתרתי לבקשת ההגנה.

ביום 19.11.20 התקבל **תסקיר שני**, ממנו עלה כי המתלוננת תארה המשך התנהלות אלימה על רקע סכסוך גירושין פעיל, ותחושת איום. עם זאת, חל מפנה חיובי ראשוני אצל הנאשם, אשר ביטא נכונות להשתלב בהליך טיפולי ב"בית נועם", במסלול ערב הכולל שלשה מפגשים קבוצתיים ומפגש פרטי שבועי. שירות המבחן מצא כי מסלול זה אינו יכול ליתן מענה לרמת הסיכון הגבוהה, בסוברו כי הנאשם נדרש למסלול בן ארבעה חודשים, הכולל לינה במקום. הנאשם התנגד לטיפול במתכונת זו. על אף האמור המליץ השירות על יציאה לראיון קבלה ודחיית מועד בהתאם.

לאחר שנעתרתי לבקשה זו, התקבל ביום 24.12.20 **תסקיר שלישי**. מתסקיר זה עלה בין היתר כי במהלך ראיון הקבלה בבית נועם הציג הנאשם תמונה חלקית ומטשטשת, אי לקיחת אחריות והעמדת עצמו כקרוב. גורמי הטיפול התרשמו מעמדות נוקשות, אך סברו כי הנאשם יוכל להיתרם מטיפול במסגרת ההוסטל. במקביל, הן הנאשם והן המתלוננת ציינו המשך דינמיקת יחסים מתוחה. המתלוננת אף טענה להמשך אלימות. לאור כל האמור העריך השירות קיומו של סיכון גבוה להישנות עבירות אלימות וצורך בטיפול אינטנסיבי. בהעדר בסיס להמלצה שיקומית, המליץ שירות המבחן על ענישה קונקרטי ומרתיעה, שתהלוך את רמת הסיכון.

3. קורות ההליך לאחר תסקירי שירות המבחן

בישיבת יום 29.12.20 טען ב"כ הנאשם כי שירות המבחן חרג מסמכותו עת המליץ על ענישה מוחשית; כי המלצת השירות לטיפול אינטנסיבי אינה מתיישבת עם חומרת המיוחס לנאשם; כי קצינת המבחן הייתה מוטה נגד מרשו ועוד. הנאשם עתר לדחייה, על מנת לאפשר לו להמציא חוות דעת פרטית בתחום השיקום. המאשימה מנגד דחתה את טיעוני הסניגור בגנות שירות המבחן. בתום הדיון הוריתי על דחייה קצרה לשם הצגת פסיקה תומכת בטיעוני ההגנה.

לאחר רצף החלטות הגיש הנאשם ביום 12.3.21 חוות דעת פרטית מיום 4.3.21, מטעם "התחלה חדשה"- מרכז טיפול ואבחון לאוכלוסיות עוברי חוק. בתמצית אציין, כי עורכת חוות הדעת, הקרימינולוגית גב' קייזר, המליצה על השתלבות הנאשם בטיפול קבוצתי- שבועי, למשך 6 חודשים, במרכז ה"ל. בדיון מיום 16.3.21 שבה המאשימה על עמדתה העונשית, תוך דחיית מסקנות חוות הדעת הפרטית. בדיון מיום 11.4.21 נחקרה גב' קייזר על אודות חוות דעתה.

עוד באותה ישיבה החל להישמע הטיעון לעונש. בשל אילוצים, הטיעון הופסק, אך נמשך בישיבת יום 18.4.21. לאחר האמור ומבלי לקבוע מסמרות באשר להחלטתי הסופית, מצאתי להורות על קבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות. לאחר שהנאשם נמנע מלהתייצב בפני הממונה נעתרתי לבקשתו להתיר בדיקה נוספת. ביום 8.7.21 התקבלה חוות דעת הממונה, אשר מצא את הנאשם כשיר לביצוע עבודות שירות.

בישיבת יום 13.7.21 ביקש ב"כ הנאשם להשלים את טיעונו לעונש, לאור חוות הדעת, בדרך של הגשת פסיקה, בד בבד עם תיעוד רפואי באשר למצבה של אחת מבנות הנאשם. על אף שהתירתי את הגשת האמור לאחר הדיון, ועל אף החלטת- תזכורת מיום 19.7.21, הנאשם נמנע מלהגיש את שעתר להגשה. שימוע גזר הדין נדחה למועד קרוב לתום פגרת הקיץ אך מטעמי בית המשפט נדחה למועד הסמוך לתומה.

4. טיעוני הצדדים לעונש

בפתח הדיון מיום 11.4.21 הודיעה המאשימה על כוונתה להגיש הצהרת נפגעת עבירה (המתלוננת). ב"כ הנאשם ציין כי יבקש לחקור את המתלוננת על אודותיה לאור סתירות לשיטתו בין האמור בה ולבין עדותה עובר לגיבוש ההסדר. לאחר דברים אלה נחקרה עורכת חוות הדעת הפרטית. בתום חקירתה החל להישמע הטיעון לעונש עם הגשת הצהרת נפגעת העבירה (ת/1), מבלי שזו נחקרה.

בתמצית יצוין כי המתלוננת ציינה בהצהרתה, כי הנאשם נהג באלימות כלכלית כלפיה וכי עם גירושיהם היא צפויה להיוותר ללא בסיס כלכלי יציב. המתלוננת הרחיבה באשר לקשייה הבריאותיים והנפשיים וביקשה את סיוע בית המשפט "להשליט סדר וצדק בעיניי".

ב"כ המאשימה טענה כי לחובת הנאשם 5 הרשעות קודמות. עיון במרשם הפלילי ת/2 מלמד על כי ארבע מהן מתחום האלימות: הרשעה מבית דין צבאי בגין אלימות כלפי חייל (1991), הרשעה באיומים (2001) ושתי הרשעות בגין אלימות הנאשם כלפי אותה המתלוננת בענייניו (עבירות מן השנים 1998 ו-1999). המאשימה סקרה את עבירות הנאשם והאמור בתסקירי שירות המבחן, בעומדה על היות הסכסוך בין השניים פעיל וברקע מגוריהם המשותפים בעת הזו. כמו ציינה את עברו הפלילי של הנאשם נגד אותה מתלוננת, האמור בהצהרת הנפגעת והעדר קיומו של הליך שיקום לאור סתימת הגולל על כך בשל התנהלות הנאשם.

המאשימה ביקשה לדחות את המלצות חוות הדעת הפרטית, בצינה כל אלה: יש להסתמך על שירות המבחן והמלצותיו כגוף מקצועי; אין הצדקה לדחייה בת חודשים ארוכים לשם טיפול במסגרת הפרטית; לא ברור כיצד אדם שאינו נוטל אחריות מתאים לטיפול; "התחלה חדשה" אינה משוחחת עם המתלוננת ואין בידה לבחון קיומו וטיבו של עבר פלילי; בטיפול המוצע אין כדי לאיין את מסוכנות הנאשם והעובדה כי הוא מסכים לטיפול במקום בו הוא בחר ועליו הוא משלם, מלמדת על המשקל הנמוך שיש לייחס לאותו הליך שיקום מוצע. עוד הפניתה התובעת להחלטות שונות מהן עלה כי בתי משפט דחו את עמדות חוות הדעת שהוגשו מטעם "התחלה חדשה".

המאשימה המשיכה וטענה, בהסתמך על פסיקה שהוצגה, כי לאור עברו הפלילי של הנאשם והעדר פגיעה קונקרטית, דין בקשתו להימנעות מהרשעה להידחות. המאשימה התנגדה לבקשתו החלופית של הנאשם כי יושת עליו צו של"צ (להלן). לאור האמור עתרה המאשימה להשתת עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, ברף עליון של 9 חודשי מאסר, מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

ב"כ הנאשם טען כי טיעון המאשימה, אותו כינה "לא מקצועי" ועוד, מחמיר בשים לב לעבירות בהן הורשע הנאשם, עד כדי חריגה מסבירות. מדובר בעבירות שבחלקן הן מסוג "עוון", המצויות ברף "נמוך מאוד" וכולן מבטאות "פריפריה" של סכסוך "אזרחי" רב שנים. המאשימה פעלה ב"חוסר הגינות מנהלית" בכך שהגישה חמישה כתבי אישום, חלף אחד. זאת

עשתה מסיבות "טקטיות" ובמטרה להעצים את חומרת המיוחס לנאשם, על אף שמדובר באירועים שכולם בגדר "אירוע אחד". כל אישום כשלעצמו אפשר והיה מסתיים בהסדר מותנה. העבירות בהן הורשע מצויות בקרבה ל"זוטי דברים" והמאשימה מצאה לחזור בה מאחד האישומים.

באשר לת"פ 17136-11-18 נטען כי מי שלמעשה "חולל" את האירוע הם השוטרים, וכי הוא פעל שם דווקא למען הגנת המתלוננת (- טיעון החורג מעובדות האישום בהם הודה, ועל כך להלן). עוד הפנה הסניגור לעדות המתלוננת, המלמדת לשיטתו על צדקת טיעונו. הנאשם הודה ונטל אחריות מתוך "אצילות נפש" וכדי לא לפגוע ברגשות המתלוננת בחקירה נגדית. הוא הביע חרטה אמיתית והסכים להירתם להליך טיפולי. מדובר בעבירות ישנות, שלא נישנו.

הסניגור המשיך וטען כי הנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן, אך טיפול לא צלח בשל חוסר יכולתו לשהות במצבו במסגרת סגורה ולשם כך אף הגיש חוות דעת פרטית. שירות המבחן חרג מסמכותו כשהמליץ על ענישה מוחשית ושגה בכך שביצע "אבחנה אישיותית" אשר היוותה בסיס למסקנותיו. זאת עשה בלא סמכות ובלא הכשרה מתאימה, עת כינה את הנאשם "נרקסיסט". הסניגור התרעם על כך שקצינת המבחן לא נתונה לחקירה נגדית באשר לכישוריה ובאשר למשך הזמן בוא שהתה עם הנאשם.

באשר להצהרת הנפגעת נטען כי אין לייחס לה כל משקל, באשר המאשימה לא טענה דבר מן האמור שם ואין בה כדי ללמד על עבירות אלא אך על רצון המתלוננת לפגוע בנאשם.

עוד נטען, כי הנאשם אב דומיננטי המסור לבנותיו, מפרנס יחיד של התא המשפחתי, אשר חווה התמוטטות כלכלית. בספטמבר 2020 החל לעבוד בחברה מסוימת "כיועץ למשאבות מים והתקנות באתרים עם סיווג ביטחוני גבוה" (נ/1).

הנאשם עתר להימנעות מהרשעתו שכן הוא "עובד עם גופים ביטחוניים" וכי "אין עוררין" כי הרשעה תפגע ביכולתו להמשיך ולהתפרנס. כן הפנה לכך כי עברו הפלילי הרלבנטי התיישן (אם כי לא נמחק) ומשכך, לשיטתו, כמוהו כמי שלא הורשע בדיון.

טיעונו החלופי של הנאשם הוא, כי ככל שלא תבוטל הרשעתו, המתחם הראוי בנסיבות נע לשיטתו בין מספר קטן של חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד למאסר מותנה או קנס, התחייבות ופיצוי. לדבריו, ברוב המקרים של מקרים דומים לא מושת מאסר בעבודות שירות. משכך, העונש הראוי הוא לכל היותר מאסר מותנה, פיצוי סמלי למתלוננת, קנס מידתי והתחייבות. הנאשם הסכים כי יושת עליו של"צ (- ולכך התנגדה כאמור המאשימה).

הנאשם מסר, כי צר לו שבנותיו חוות את שהן חוות בשל הסכסוך הקיים, כי הוא אב מסור אשר לוקח אחריות על מעשיו ונכון לפתור גם את בעיותיה של המתלוננת.

5. דין וגזירת הדין

5.1 הערות כלליות בטרם גזירת הדין

עמוד 5

טרם גזירת הדין, מצאתי לציין אלה:

(א) בית המשפט גילה כלפי הנאשם אורך רוח וסבלנות יתרה, ותיאור קורות ההליך לעיל יוכיח. תכלית אחת עמדה ביסוד האמור והיא רצונו של בית המשפט לסייע, בגדר הסביר, לריפוי התא המשפחתי. עם זאת הנאשם לא השכיל למצות הליך שיקומי בהתאם ועל כך להלן.

(ב) מצאתי לדחות את טיעון הנאשם נגד המאשימה באשר לאיחוד כתבי האישום. האיחוד היה מהלך סביר ואף מתבקש. ניהול חמישה תיקים שונים בו זמנית ואפשר ואצל מותבים שונים אינו מתיישב עם הצורך ביעול משאבים ואין בו כדי לסייע למי מהצדדים. לא מצאתי כל בסיס לקבוע כי המאשימה איחדה את כתבי האישום מסיבות טקטיות הנובעות מ"חוסר הגינות מנהלית". באה העת לצמצם את תופעת האשמת המאשימה בלא ביסוס, ובמיוחד בהיבט הביקורת המנהלית. "צניעות אפיסטמית" כדברי בית המשפט ברע"פ 7052/18 **מדינת ישראל נ' רותם** (מיום 5.5.20, סע' 2 לחוו"ד כב' השופט שטיין) יפה גם לצדדים ולרבות להגנה. גם בטענה לפיה הנאשם היה "זוכה" לענישה מקילה בכל כתב אישום לו הוגש בנפרד, ככל שיש בה ממש, אין כדי לסייע לו. עסקינן ברצף עבירות שונות שבוצעו משך מספר חודשים. נכון וצודק יותר כי בית המשפט יבחן את כל הנדרש כמקשה אחת. קביעתי זו מתחזקת מקל וחמר, בהינתן כי הנאשם תקף את המתלוננת גם ביולי 2018, בעוד כתבי האישום הראשונים מושא הליך זה תלויים ועומדים נגדו.

(ג) אני מוצא לדחות את טיעון הנאשם נגד שירות המבחן ופועלו. על הנאשם ליטול קורה מבין עיניו חלף תקיפתו את המאשימה ושירות המבחן גם יחד. על חשיבותו של שירות המבחן ומעמדו כפי שנקבע בפסיקה אין צורך להכביר מילים. אין בהיות התסקירים בגדר המלצה כדי לשנות מכך. לא מצאתי כל בסיס לטענה לפיה שירות המבחן חרג מסמכותו. מעשה שבשגרה הוא כי בנסיבות מתאימות ממליץ השירות על ענישה מוחשית וקונקרטיה כאשר נסתם הגולל על אפיק טיפולי. שירות המבחן ביצע בנסיבות את מלאכתו נאמנה. תסקיריו שלמים, מקיפים ומהותיים. יוזכר כי שירות המבחן הוא שהמליץ בתסקירו השני על שליחת הנאשם לראיון קבלה בבית נועם על אף עמדתו הנוקשה של האחרון.

(ד) באשר לחוות הדעת הפרטית שהוגשה מטעם הנאשם- זו באה כאמור בהמלצה לטיפול משך 6 חודשים. לאחר חקירת עורכת הדעת ולרבות בטיעונו לעונש, נמנע הנאשם הלכה ולמעשה- ובדין עשה כן - מלטעון כי היה מקום לדחות את מתן גזר הדין עד לתום אותה תקופה. ממילא לא הייתי נעתר לבקשה מעין זו, גם משום שבאה העת להביא הליך זה לסופו. בהינתן האמור לא מצאתי להכביר מילים באשר למסקנותי לענין העולה מחוות הדעת ומעדות עורכתה.

(ה) הנאשם חרג בטיעונו מן העובדות בהן הורשע, מושא ת"פ 17136-11-18. באשר לטיעון לפיו יש בעדות המתלוננת לפניי במסגרת שמיעת הראיות כדי לסייע לנאשם, הרי מדובר בטיעון עמום ביותר שלא פורש. מנגד, הובאו לפניי עמדות המתלוננת באשר לטיבו של הסכסוך בין השניים וטענותיה השונות נגד הנאשם. יובהר כי על אף כל אלה, דינו של הנאשם נגזר בהתאם לעובדות בהן הודה והורשע ובהן בלבד.

5.2 העדר הצדקה לביטול הרשעת הנאשם

מושכלות יסוד הן, כי משנקבע כי אדם ביצע עבירה, יורשע הוא בדין, ורק בהתקיים נסיבות חריגות ויוצאות דופן, יימנע

בית המשפט מלהרשיעו. הימנעות מהרשעה או ביטולה אפשריים בהצטבר שניים אלה: האחד- כי סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים זאת בנסיבות המקרה, מבלי לפגוע מהותית בשיקולי הענישה האחרים; והאחר- כי יש בהרשעה כדי לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, קרי- הוכחת נזק קונקרטי העלול להיגרם מן ההרשעה [ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(3) 337].

פסיקת הערכאות הדיוניות קראה לעיתים להגמיש הלכה זו (ראו למשל: דעת המיעוט בעפ"ג 44406-12-11 **חוסאם שואהנה נ' מדינת ישראל**, מיום 16.2.12). עם זאת, בית המשפט העליון שב והבהיר כי לא חל שינוי בדרך בה יש ליישמה (ראו למשל: רע"פ 9042/17 **היאם עאבד נ' מדינת ישראל**, מיום 27.12.17; רע"פ 5949/17 **משה אמר נ' מדינת ישראל**, מיום 25.7.17).

בקשת הנאשם לביטול הרשעתו דחוקה ורחוקה על פי כל פרמטר מלהתקבל. לשם מניעת כפילות, אציין כי **חלק הארי מן הטעמים למסקנתי זו יפורטו להלן** בנימוקי קביעת מתחם הענישה ההולם וקביעת העונש הראוי, הבאים בצד החומרה.

על אלה אוסיף: קשה להלום מצב דברים בו מבוטלת הרשעת נאשם, בעבירות מתחום האלמ"ב, כשבאמתחתו 5 הרשעות קודמות. מקל וחמר נכונה קביעה זו בנסיבות בהן 4 מבין ההרשעות הן בתחום האלימות ומהן שתיים מושא עבירות נגד המתלוננת.

זאת ועוד- לא הוכחה כל פגיעה קונקרטית בנאשם ואף לו הוכחה, ספק אם די היה בה, לאור האמור לעיל ולהלן, כדי להצדיק את ביטול ההרשעה. הנאשם הפנה ל- נ/1- אישור מטעם מעסיקו (המסמך נעדר פרטים מזהים של עורכו אך המאשימה לא כפרה בקבילותו). מן האישור עולה כאמור כי הוא מועסק מזה כשנה כיועץ למשאבות מים, "באתרים עם סיווג ביטחוני גבוה". אלא שגם כשהחל הנאשם בעבודתו שם כבר היה הוא בעל עבר פלילי מזה שנים רבות. הנאשם לא טען וממילא לא הוכיח כי דווקא הרשעתו בהליך זה תשנה מן האמור, ומדוע. כל זאת אמרנו גם בשים לב לקביעה העקרונית לפיה על דרך הכלל אין להפוך בין סיבה למסובב: על בית המשפט לומר את דברו בפן הנורמטיבי באשר לעוללות הנאשם ועל המעסיק הפוטנציאלי לקבוע האם יש באותה קביעה כדי להשליך על שיקוליו.

אשר על כן אני מוצא לקבוע כי הרשעת הנאשם תיוותר על כנה. מכאן לשאלת העונש.

5.3 קביעת מתחם העונש ההולם

מתחם העונש ההולם נקבע בהתאם לעיקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בנסיבות, אין מדובר ב"אירוע אחד" כמובנו בפסיקה (ראו: ע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, מיום 29.10.14), אלא באירועים שונים, נפרדים במאפייניהם, במושאי העבירות ובמועדיהם, אם כי כולם בעלי זיקה כללית להתנהלות הנאשם כלפי המתלוננת.

הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם הם זכותה של המתלוננת להגנה מפני פגיעה בגופה, כבודה ורכושה, כמו גם זכותו של השוטר שאוים והועלב להגנה מפני פגיעה בגופו ובכבודו.

5.3.1 נסיבות ביצוע העבירות

עבירות ניקוב גלגל הרכב והפרת ההוראה החוקית בוצעו תוך תכנון מוקדם. תקיפות הנאשם את המתלוננת, השמעת האיומים על השוטר והעלבות, גם אם בוצעו ללא תכנון, בוצעו ביוזמת הנאשם ותוך שליטתו על מעשיו. ביצוע העבירות גרם לנזקי גוף ורכוש, כמו גם לפגיעה בשלוותם של הנוגעים בדבר. העבירות בוצעו על רקע הסכסוך בין בני הזוג, תוך ניצול כוחו של הנאשם כלפי רעייתו. שתיים מתקיפות הנאשם את המתלוננת בוצעו לעיני בנותיהם של בני הזוג. אחת מהן בוצעה ביולי 2018, בעוד ההליך דנן תלוי ועומד (- עד לתקיפה הספיק הנאשם להתייצב לשלשה דיונים בהליך זה, בשלב בו הואשם בחלק מן המיוחס לו, כמפורט לעיל).

5.3.2 מדיניות הענישה הנוהגת

בכל הנוגע לעבירות האיומים על שוטר והעלבות:

ברע"פ 9057/12 **מצרי נ' מדינת ישראל** (מיום 4.3.13) אושר עונש מאסר ממשי בן 4 חודשים, בעניינו של נאשם בעל עבר פלילי, אשר הודה במסגרת הסדר בהשמעת איומים כלפי שוטרים.

ברע"פ 10038/08 **בבייזב נ' מדינת ישראל** (מיום 30.11.08) אושר עונש מאסר ממשי בן 4 חודשים, בעניינו של נאשם שהורשע על פי הודאתו באיומים כלפי שוטר, בשתי הזדמנויות שונות.

ענישה זו מתיישבת עם השתת 9 חודשי מאסר בפועל, בגין איומים והעלבת עובד ציבור שבוצעו כלפי שוטר וכלפי ראש עיר [רע"פ 4209/11 **שטרית נ' מדינת ישראל** (מיום 5.6.11)]. עוד היא מתיישבת עם השתת מאסרים בפועל, לתקופות שבין 6 ועד 9 חודשים, בגין איומים כלפי מורה וכלפי שופטים [רע"פ 3364/14 **מנצור נ' מדינת ישראל** (מיום 9.6.14); רע"פ 1825/11 **פינקו נ' מדינת ישראל** (מיום 9.3.11)] וכן השתת 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בגין איומים והעלבות עובד ציבור [רע"פ 8062/12 **ברזק נ' מדינת ישראל** (מיום 9.2.14)].

מנגד, ברי כי במקרים מסוימים הסתפקו בתי המשפט בענישה קלה יותר ואף כזו הצופה פני עתיד בלבד [45 יום לריצוי בעבודות שירות, בגין איומים כלפי רופא בבית חולים - ת"פ (שלום רמלה) 6056-12-16 **מדינת ישראל נ' זוהר** (מיום 9.7.18), או איומים כלפי מנהל בית ספר, בהעדר עבר פלילי, ובשים לב לקיומן של בעיות בריאותיות והתנצלות בפני הקרבן- ת"פ (שלום רמלה) 2727-06-15 **מדינת ישראל נ' כהן** (24.2.16)].

בכל הנוגע ליתר העבירות ובדגש על האלימות כלפי המתלוננת:

אין חולק כי כאשר עסקינן בתקיפת בן זוג שגרמה לחבלה, מתחם הענישה נע בין מאסר ולו קצר אשר אפשר וירוצה בעבודות שירות, ועד למאסר ממשי ואף ממושך, הכל לפי העניין. עם זאת, כאשר מדובר בתקיפה-סתם, שלא גרמה לבת הזוג חבלה, על דרך הכלל, ובהעדר ריבוי עבירות, מושתים מאסרים מותנים בצד קנס, פיצוי או התחייבות [ראו

למשל ובאופן בלתי ממצה: ע"פ (מח' מרכז) 3707-05-18 יוסופוב נ' מדינת ישראל, מיום 2.10.18].

הוא הדין באשר לעבירות הפרת הוראה חוקית וגרם נזק לרכוש, שאופן ביצועו אינו חריג בעצמת פליליות המעשה וגרם הנזק כתוצאה מכך.

עם זאת, כאשר מדובר בצבר עבירות, מוצדקת ענישה מחמירה.

בהינתן הזיקה בין כלל האירועים, ובהינתן כי גם הצדדים לא עתרו אחרת, לא מצאתי לקבוע בנסיבות מתחם בגין כל אירוע בנפרד, אלא מתחם כולל באשר לכלל האירועים.

לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלבנטיים, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר קטן של חודשי מאסר ועד ל- 8 חודשי מאסר, אשר אפשר וירוצו בעבודות שירות.

5.4 קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם

בית המשפט העליון ביטא פעם אחר פעם יחס של סלידה וגינוי כלפי נאשמים המבצעים עבירות אלימות כלפי בנות זוגם, תוך הדגשת החובה להחמיר בענישה. הטלת ענישה מרתיעה משקפת את הפגיעה הקשה שחוות נשים בסביבה האמורה להיות סביבתן הבטוחה והמוגנת (ראו, מבין רבים ובאופן בלתי ממצה: רע"פ 1884/19 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 14.3.19).

בקביעת העונש המתאים רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

לחומרה שקלתי את עברו הפלילי של הנאשם, ובמיוחד כי עניין שתיים מהרשעותיו בעבירות כלפי אותה מתלוננת; את ביצוע עבירת תקיפה מושא במ/2 בעוד הליך זה תלוי ועומד נגדו; ביצוע חלק מן העבירות לעיני בנותיו; עצם הישנות העבירות ואי מיצוי הליך שיקומי שהוצע לו. להצהרת נפגעת העבירה ניתן משקל נמוך שכן ממילא אין בה משום תוספת לתמונת המצב הכללית בדבר היות הסכסוך בין הנאשם למתלוננת פעיל.

לקולה שקלתי את חלוף הזמן היחסי מעת ביצוע העבירות (על אף שחלקו נבע מהתנהלות הנאשם); אי הישנות העבירות; הודיית הנאשם ונטילת אחריות; חיסכון בעדות המתלוננת (- באופן חלקי בלבד) והשפעת העונש על הנאשם ומצבה הכלכלי של משפחתו (הטיעון בדבר "התמוטטות" כלכלית בעבר לא הוכח, אך ברי כי שליחת הנאשם לריצוי מאסר תפגע ביכולתו להתפרנס).

סופם של דברים הוא, כי על האיזון הראוי להתבצע לאור הצורך להגן על הערכים הרלבנטיים, שהם שמירה על גופה של המתלוננת, כבודה ורכושה, כמו גם על גופם וכבודם של אנשי מרות. אל לבית המשפט להסתפק בשטר מילולי גרידא, שאין שוברו המעשי בצידו.

בשים לב לכל האמור, מצאתי להשית על הנאשם עונש המצוי ברף הנמוך במעט מאמצע המתחם, בד בבד עם מאסר מותנה. לאור מצבה הכלכלי של המשפחה, לא מצאתי להשית בנוסף קנס או פיצוי.

לא מצאתי הצדקה כלשהי לחרוג מן המתחם ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על הציבור.

אשר על כן מצאתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל בן 4 חודשים. המאסר ירוצה בעבודות שירות, בהתאם לחוות דעת הממונה, החל מיום 3.10.21. הנאשם יתייצב בפני הממונה במועד האמור, בשעה 10:00, ברמלה.
- ב. מאסר על תנאי בן 3 חודשים, שלא יעבור משך 3 שנים על מי מן העבירות בהן הורשע.

זכות ערעור כחוק, תוך 45 ימים, לבית המשפט המחוזי- מרכז.

ניתן היום, ג' תשרי תשפ"ב, 09 ספטמבר 2021, בהעדר הצדדים.